

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΕΠΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

(Από τις εντυπώσεις του Γάλλου συγγραφέως Gaston Deschamps από ένα ταξίδι του στην Ελλάδα.)

γνωστότατος Γάλλος συγγραφέας Γαστόν Ντεσάν, ο οποίος παρέμεινε τρία χρόνια περίπου στην Ελλάδα, όταν επέστρεψε από Παρίσι, κατά το 1892, δημοσίευσε στην «Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων» μία σειρά χαριτωμένων εντυπώσεων του.

Από αυτές παραλέτομε το καλύτερο αποσπασμα, σχετικό με κάποιον ανακτορικό χορό, στον οποίο έζηλησ' από τον άειμνηστο Γεώργιο Α΄, και με τον όλο τον όποιο έπαξε στις ανακτορικές δεξιώσεις, ο ιδιόρρυθμος συνταγματάρχης του πυροβολικού Εθνομίως Χατζηπέτρος, ύπασπιότης του βασιλέως.

«Ήμιον περιεργός κ' εγώ—γράφει ο Ντεσάν—να παραταθώ σ' έναν από τους ανακτορικούς χορούς, τους οποίους διαργάνωνε ο περιφρμώσ συνταγματάρχης Εθνομίως Χατζηπέτρος. Ο συνταγματάρχης αυτός ήταν ύπασπιότης της Μεγαλειότητός του, γιός του Χατζηπέτρου εκείνου, του οποίου τις παράδοξες περσέτειες μ'αυς διηγώθηκε ο Έδμωνδος Άντιστ, μεγαλοποιήσας τες άρετάς.

Κάποιος φίλος μου, στον όποιο είχα έκαρξήν την έπιθυμία αυτή, ανέλαβε να μου προμηθεύσει τη σχετική πρόσκληση. Πραγματικά, ο υπαρχήτης τώρα Χατζηπέτρος—πέθανε έντοιαταξά, λίγους μήνες μετά την αναχώρησή μου από την Ελλάδα—πρόθυμα χορήγησε την πρόσκληση αυτή και το ίδιο βράδι, στο χορό, έλαβα και την τιμή να τον γνωρίσω.

Ήταν ένας τύπος εθνομίως, καλόκαρδος, έλιανοποιήσματος — παρ' όλα τα τρομαρ μωντάκια του — και φορούσε τη στρατιωτική στολή του με χάρι άφραστη. Πολύ μορφωμένος, ήταν τόσο γνωστός στα Παριζιάνα βουβέζάρτα, όσο και στην όδδ Σταδίου.

Επί 10 χρόνια σχεδόν ήταν ένα είδος άνεπιφρμωσ τελετάρχου των ανακτορικών δεξιώσεων. Ήταν για τον χορό ήταν τόσο, ώστε δεν άφηνε είνκαρία να περάσει, χωρίς να είσηγηθή στον βασιλέα και τη διοργάνωση ενός χορού. Έννοους να περσίουν από τις αιδουσεσ του χορού των ανακτόρων όλοι οι Άδριαοί: «Από τους μεγαλοσταύρους του Τάγματός του Σωτήρος ως τους άνηθασιαστάς της Άστρινουικής Διευθίνουσας!»

Είχα πάει επίτηδες από νωρίς στα ανάκτορα και τον καμάρινα να διατρέξω βιαστικώς τις αιδουσεσ, σφόνουτες βροντερά το μαζού σπαθί του, από το κατιστήριο ως το κολυζέο. Ήθελε να βεβαιώνεται μόνος του αν όλα ήταν εν τάξει, κ' από τον διευθυντή της όρχηστρας, στον όποιο έδινε τις τελευταίες όδηγίες, πήγαινε κατόπιν στον επί κεφαλής της παρατεταμένης φρονιμής άξιωματικώ, συνιστώσας του κανονική άπόδοσι των τιμών στους έπισήμιους κεκλιμένους.

Σε λίγο οι κεκλιμένοι άρχισαν να καταφθάνουν. Καλοσπερομένη φράζα, χονοσύντητες στρατιωτικέσ κλέεσ, έξωμες έσθητες φρασιώτατων χωριών κ' όρμια-όρμια και καμιά γυναιχή φροσιανέλλα, όαν ένα σεβασμό λείψανο μ'αυς φρωδωτάτως έποηξής.

Οι κεκλιμένοι περσίδιαν τα έπανωφόρια τους πλλ. στους γαλαζο-

ένα χρόνο ή Αικατερίνη έφερε στον κόσμο ένα άδύνατο και χαζοκίττο άγοράκι. Ο Έρρίκος έστρεψε να την ενγυμνώσει, έπειθό του χάρισε διάδοχο. Κι' ή άληθεια είναι ότι προσπαθούσε να φρονίσει στοιργιά μ'αυτή της, γιατί φρόβιταν τον πατέρα του... Όταν όμως πέθανε, στα 1547, ο Φραγκίσκος, ο Έρρίκος, βασιλέης τώρα της Γαλλίας, κατέβασε την γυναίκα του—την βασιλίσσα δηλαδή!—στην τάξη των ύπηρετών. Την έβριζε χυδαία μπρός στους θαλαμηπόλους του και δεν δυσοκείωνε τίδου ν' άγκαλιάζει τις διάφορες φίλεσ του και όταν άκόμη ήταν μπροστά ή Αικατερίνη!...

Μά ή βασιλίσσα άδειαζε όλα αυτά τα μικρά ποτήρια, χωρίς να βγάλλη το παρομοζού παρτίουνο από τα γέιλια της. Έξαικολοθώδες ν' άγαπά τον άνδρα της, να είναι δειλή και μεζέμενη άέναντί του, να φρόβιτα μήπως δυασεστήσει της φιλενάδουσεσ του και να τις κολακεύει με ταπεινοφροσύνη, ανάμοιστη σε μία βασιλίσσα!...

Μία μέρα ο Έρρίκος πέθανε, ύστερ' από ένα άτύχημα.

Η Αικατερίνη τον έκλεψε μ' όλη την καρδιά. Συγχρόνως κατέλαβε να γίνεται μέσα της μία μεγάλη άλλαγή. Άρεκέτα ταπεινώθηκε, άρεκέτα ύπέφερε! Από τη στιγμή που βρέθηκε νόνη στο θρόνο, έννοισε ξαφνικά να την πλημμυρίσει μ' άδύναμι, την όποια δεν είχε ύποταπεινή ως τότε. Η ταπεινωμένη, ή περιφρονημένη, ή γελαιοποιήμένη Αικατερίνη των Μεδίκων, λησιώθηκε τον καλύτερό της και παρουδωστήρι με το συχνό προσώπειο μ'αυς γυναίκασ σκληρήσ και άταρκαχικήσ, μ'αυς γυναίκασ που κατάδοσε να πάρη στην όλο, όρα μία θέση άνάμεσα στους μεγαλειότερους δυνάστεσ του κόσμου!...

ντιμένους θαλαμηπόλους, κ' έπειτα, με τη φυσική ύπερηφάνεια του Έλληνοσ, έκπαιναν στη μεγάλη κατάρφιση αιδουσεσ. Σύμφωνα μ' ένα περιεργό έθιμο, οι άνδρες κ' ή γυναίκες χορξίζόντουσαν σε δύο διάδοξ και μόνο μετά την είσοδο των βασιλέων ανακατείνονταν μεταξύ των. Στις 10 ή ώρα άφρόδης ή στρατιωτική όρχηστρα άρχισε φρωιδευτικά τις πρώτες στροφές του Έθνικώ Ύμνου των Έλλήνων, κ' άμέσως σχεδόν έκανε την εμφάνισή της στην αιδουσα όλόκληρη ή βασιλική οικογένεια. Προπορεύονταν ο βασιλέης Γεώργιος Α΄, έχοντας στο μπράτσο του την βασιλίσσα Όγνα.

Η είσοδοσ των, καθώς και των προηγμένων, έγινε με μία χαριτωμένη κ' άπλη έπισφιρότητα, την όποια δεν σιάζε ούτε ίχνος άνοιχτού στόμαρου. Το βασιλικώ ζεύγος στην είσοδο της αιδουσεσ χωρίσε, και γαρέτησε φιλοφρονηστάτα τους ξένους διπλωμάτεσ πρώτα κ' έπειτα τους άλλους καλεσμένους.

Σχεδόν άμέσως έκανε την εμφάνισή του κ' ο διάδοχοσ του θρόνου, ένας νεανίας ροσιάλωσ, λυγρός και κομηνόστατος, ο όποιος υπεργαπάται από τον Έλληνοκό λαο να τις όστέτι του και για το φρωδωκό όνομα Κονοστινίωσ, το όποιο έζει.

Κατόπιν άκολούθησαν με τη σειρά ο βασιλικώσ Γεώργιος, άξιωματικώσ του Ναυτικού, ένα άθλητικό και σιβαρό παλληγάρι, πολιταξεδευμένο. Στο έδρωμακό κοντό είχε σιαπική και γνωστόσ ως το άθλητικόσ προηγμ'ν, έξ αίτιασ του ότι με άδυτο χρώματιμα του κατιστοιού του έορξίζε πέρισι λιπόθων έναν φανατικό Ύπασμα. Ο όποιοσ παρ' όλλοιγ να δολοφονήση τον Τσάρεβιτς. Και τέλος άκολούθησε ο βασιλικώσ Νικόλαοσ, ένας λεπτός και άφρόδης νεανίωσ, ο όποιος φορούσε με χαριτωμένη κομψότητα τη στολή άξιωματικώ του πυροβολικού.

Επί όρα άρεκέτα άντρώπεσ ή όλόκληρη αιδουσα από γέιλια κροσιάλλια και διακριτικά, από φραδέξ διμίες κ' από έλκετά κομμάτια μουσικήσ. Κατά τα μεσώνητα δέ, μετά το σεβήρισμα των ανακτορικών, ήρθε ή ώρα του γρωμικού χορού κοπιητόν!...

Ε, έδο ή χρονή ο θρωμόσ του άλησομνητού Χατζηπέτρου: Στάθηκε στη μέση της μεγάλης αιδουσεσ, τοποθέτησε το ζενιτάρι του χορευτών και χορευτριών και κανόνισε τα πράγματα ότσι, όστε ούτε όζλαγορία να γίνεται, ούτε κανένας ή φρωσιμία κ' ή φιλιαντία να περαχθών. Έπειτα, μ' ένα χρώμα των παλιών ηχηρό, έδωσε το σύνθημα του χορού κ' ή ήδωτατής μουσική σταρέσσε τα ζεύγη σε στροφίλια. Συχνά δυοσ, μέσα στη ζήλια του χορού, πολλά ζενιτάρια έρχαναν την ίσοφρατία τους στο γνωστερό δάπεδο και συχνότερα δροσερέσ κυδές έπεσαν στα ύποχωρητικά και πρόθυμα κροσιότα του πανταχού παρόντος συνταγματάρχου. Τότε έκινουε, χωρίς να συγχάνη τη καθόλου, άνασπανε με άδρότητα τις καλόλεξ του γλωσσομάτου και τις παρηγορούσε με τόση λεπτότητα και τάξι, όστε το έπισόδιο περνούσε άπαρατήρητο!

Συχνά δυοσ μερικοί ζευγαρι νεαροί προξενούσαν άποσο θόρυβο και τρώσαν σε μέρη, στα όποια δεν ήταν δικαίωμα από την έθιμοσιτα. Τότε ο τυπικόσ συνταγματάρχης θύμονε από γερά και ξεγνούσε για λίγο και τόπο και περσιώσσε. Κ' άφωγε κανένας τη βροντερή φωνή του, άνάμεσα στις μελωδιέσ του Στάουσ κλλ., να άντηρή!

—Voyns!.. Voyns!.. Κάντε τόσα, messieurs!.. Τάτα, mesdames!.. Ήσυχία, παρακαλώ!.. Τι διάβολο!.. Πού έρωσώδεθα, λοιπόν!...

Όλα τότε λυγρίζαν, κ' άμέσως ο καλόκαρδοσ Χατζηπέτροσ — όάν τον καλύτερό όνομα τον παραμώθη — έστρεψε με καριόρι τα πελώρια μωντάκια του και ξανάπαυσε πάλι το άγαπό μειδιάμα του!...

Κόντεναν έπιφρονητά, όταν άποφώθησαν πάλι ή Μεγαλειότητέσ του κ' άρχισε να διαλέεται ή άλησομνητή αυτή για μένα δεξιώσις!...

Καλόκαρδο κ' άλησομνητόσ συνταγματάρχα Χατζηπέτροσ, παλληγάρι και γυνή παλληγαριού! Όταν δημόνεσε το κοτινίνο της Αθήης, ή Άθιφίδεσ ήταν ενγαστημένη με ή Άθιναίοσ ήρωώτεροσ... Η πολιτική του κ' ή μιση της δροσέπειε για λίγες όρεσ και τα πάθη προήνιχόντουσαν. Γιατί, λοιπόν, ο έγγηγεσ λαόσ των Έλλήνων υπερωδευεται θεληματικόσ σε μέριμεν και βίβαντα πολιτικέσ παρσιώτιεσ, άφου τόσα λίγα του άρκοζών να είναι είνυχής!?

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μικροτά γλώσσα έχουν μονάχα έκείνου πούγον κοντά χέλια. Γαπανική
Το νερό κομμάτι, ο έχθροσ όμασ ποτά. Τουρκική

Ο βασιλέης Γεώργιος ος όλυος 18 έτών